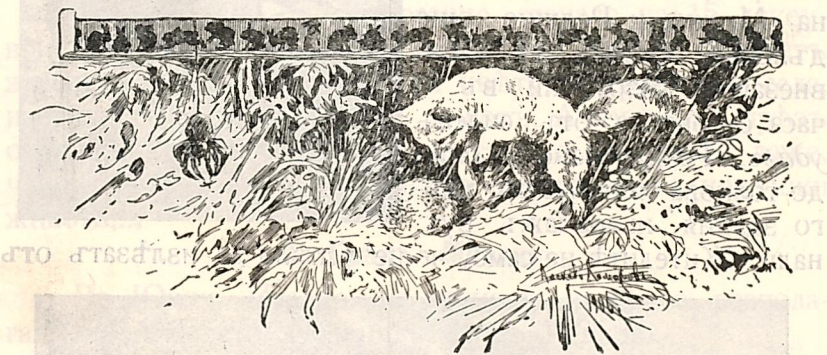

стълби и подпори, падали тавани и комини... И хората често заедно съ креватитѣ си пропадали въ долнитѣ етажи, засипвани съ керепичъ, хорозанъ и съ различни парчета отъ изпотрошената мебелъ и покъщнина.

Много умрѣли веднага, други получили голѣми смъртоносни рани, а ония, които случайно уцѣлѣли, не могли да се измъкнатъ изъ подъ ужаснитѣ развалини. Напразно тѣ съ отчаяние викали за помощъ, — помощъ отникждѣ не можели да очакватъ. Тѣхнитѣ близки или бѣгали, обхванати отъ ужасенъ страхъ, безъ да знаятъ на кждѣ, или тѣй сжщо били затрупани съ развалини и сами не могли да се избавятъ. Прѣдъ очитѣ на единъ затрупанъ баща умрѣли четиритѣхъ му сжщо затрупани дѣца, безъ да може съ нѣщо да имъ помогне...

Слъдва.

Разкъсанъ орелъ.

Есенъта дойде. Жълтѣеше се полето. Гората жално стенѣше. Жалъ ѝ бѣше за зеленитѣ листенца, които сега пожълтѣха и паднаха на земята. Жалъ ѝ бѣше за птиченцата, които я веселѣха съ сладкитѣ си гласчета. Жалъ ѝ бѣше и за още много нѣща и сега тя плачеше.

Една стара лисица лежеше на полянката до гората и си грѣеше гърба на есенното слънце. Лежеше тя и си мислѣше.

— Ехъ да е сега лѣто, какъ ще ми е топло! Колко азъ се радвахъ на топлото слънце! Какъ сладко си дрѣмвахъ на това сжщото мѣсто. Колко бѣше хубаво тогава, че си намирахъ мишленца и какъ си играеха съ